

Absorbera
del 6

av

Sandra Gustafsson

”Sara? Sara?”

Hon hörde Johans röst, såg honom framför sig och kände när han rörde vid henne, kände sig diffus, dimmig, här, men inte där men när hon var där igen, och liksom vaken, talade hon.

”Jag hoppade av ett tåg i farten, du vet, ett godståg med öppna dörrar. ”

”Jaha...”

Han hängde inte med.

”Jag drömde. Det var en dröm, och jag hann inte kliva av, jag vet inte vad jag höll på med, vart jag skulle gå när min vän tog sin väska och klev av tåget. Jag tror att jag pratade med någon, att jag missade att kliva av för att jag var upptagen.”

”Brukar du drömma om tåg?”

”Nej. Nej, aldrig. Och jag... fick hoppa av i farten, men jag var inte rädd. Det kändes bara rätt. Bara bra. Jag ramlade inte ens omkull. Jag bara hoppade.”

Hon tystnade, andades in och ut djupt några gånger.

Såg nöjd ut. Sedan försvann det. Hon blev grå på något sätt, slapp i hela ansiktet och han sade hennes namn igen. Ögonen rörde sig som när man sover, fast de var öppna.

Sara hörde honom men kunde inte svara, inte röra sig. Känslan av att hela hon skulle spridas ut över bordet var överhängande. Johan fortsatte tala, men inte till henne nu. Han pratade med vakten som stod bakom henne vid

dörren, som alltid vaktade henne, höll koll, låste in och låste fast. Johan pratade med honom nu.

Hon kunde inte låta bli att stirra på Johans käkar som var genomskinliga, som glas. Hans tunga som rörde sig när han formade bokstäver, ord och meningar.

Hon kräktes.

Magen vände på sig en gång, och två, och tre. Hon fick ingen luft. Drog i sin underkäke för att hjälpa till, drog ner den med två händer, med fingrarna under tungan, och magen slängde ur sig allt. Det rann ur näsan, kanske ögonen också, och hon drog *ner* för att kunna andas, för att hon ville fortsätta leva.

*

Joakim såg på Sara, skakade på huvudet och drack försiktigt ur tekoppen. Hon lade ut äggskivor på sin smörgås och försökte se moloken ut.

Han ställde ifrån sig koppen.

”Men du, det är ju tanken som räknas.”

En varm hand på hennes ena kind.

Han log.

Hon log. Ringen var borta. Problemet var löst.

”Jo, jag vet. Men... ja du vet. Den var fin.”

”Det tror jag säkert. Kaviar?”

Han höll fram tuben mot henne och hon såg att hans nagelband var torra. Spruckna. Såriga. Hon rös, och tog emot tuben. Hon hade aldrig sett det där.

”Vad har hänt med dina händer? Du är alldeles...”

”Jag skurade skåpet under diskbänken med Klorin. Det blev för starkt. Jag sköljde inte ordentligt.”

Hon såg undrande på honom och tryckte ut kaviar över äggen som lade sig i en fin åtta som avslutades på bordet.

”Under diskbänken?”

”Det var så mycket flugor där hela tiden, jag fattar inte varför, men jag skurade ur ordentligt och ja, det var tydligen för starkt.”

Han synade sina fingrar. Det var värst på tum- och pekfingrarna.

Sara kände hur saliven rann till, svalde några

gångar och lade ner smörgåsen. Hon var inte hungrig längre.

Joakim pratade vidare på andra sidan bordet och hon försökte lyssna, förstå och svara men allt hon kunde tänka på var hur hon skulle kunna resa sig och gå utan att han undrade varför.

I hans ögon var deras förhållande perfekt, han hade sagt det vid flertalet tillfällen. Han brukade ställa sig bakom henne när hon stod framför spegeln och målade sig. Han stod där med armarna om henne och sade åt henne att titta noga, för där stod Stockholms snyggaste par. Han tyckte att de var perfekta, som gjorda för varandra och han sade det igen, bad henne att titta igen, men det enda hon såg var Tobias som stötte sig in i henne när hon lutade sig över en stol.

*

Johan hade ett dokument i handen. Det var Saras provsvar. Hon hade kräkts två gånger på ett dygn och de uppenbara hallucinationerna tydde på att något var knas.

Han hade svaret i sin hand nu.

Sara hade tvättas av, fått dropp och var talbar. Då skulle han tala med henne.

Hon låg i sjuksängen, blek, rufsig och påtagligt liten. Han bar med sig en stol fram till sängen och slog sig ner. Satte benen i kors och lutade sig framåt.

”Hej Sara. Hur är det?”

Hon ryckte på axlarna till svar. Det såg ut som om hennes läppar satt ihop, att de var igenklistrade.

Johan såg på provsvaret, viftade med lappen och funderade på hur han skulle säga det här. Sara lyfte en hand och pekade på lappen.

”Vad är det?”

Hennes röst var dov, som om hon inte hade använt sina stämband sedan hon föddes. Hon hade en hemsk andedräkt och Johan lutade sig tillbaka i stolen för att inte grimasera henne rakt i ansiktet.

”Provsvar.”

”Vad är det för fel på mig?”

”Du är med barn.”

Han visste inte om det var meningen att han skulle le nu,

eller beklaga. Sara rynkade pannan. Rörde på huvudet i sidled. Ingen skakning, bara en... rörelse.

”Men jag... jag får min mens, jag kan inte vara med barn.”

” Enligt provsvaren är du det.”

Hon tänkte tillbaka och insåg att det säkert stämde. Hon hade inte haft mens på evigheter. Herregud, hon hade glömt bort det. Inte haft koll. Hon som alltid hade koll. Hon blundade och suckade, kände att gråten var på väg.

Johan såg tårarna men låtsades som ingenting, han var inte här för att tycka synd om henne, han arbetade.

”Vem är pappan?”

”Vad då?”

”Vem är pappan, Joakim eller Tobias?”

”Vad menar du?”

”Vem är pappa till barnet, Joakim eller Tobias?”

”Hur fan ska jag kunna veta det?! Va? Hur fan ska jag kunna veta... det...”

Hennes utbrott dog lika fort som det exploderat. Hon vände bort huvudet. Tycktes kraftlös igen, sögs nästan in i madrassen, blev ett med påslakanet.

Johan ställde sig upp, tänkte säga något men ändrade sig. Det behövdes inte längre.

Sara hörde honom resa sig, stå stilla en sekund, två, för att sedan gå bort mot dörren och försvinna. Hon blundade men illamåendet knackade på och hon var tvungen att se på sig själv och kulissen hon levde i.

Den där kärleken hon känt till Joakim en gång, den som varje morgon gav henne en trygghet, något att sträcka ut handen och röra vid när det stormade, gick emot och de dagarna hon på något sätt tvivlade på att hon behövde ha någon annan för att bli någon, vara en sann person, den kärleken hade varit enkel.

Tobias var... mer.

Han var den som fick det att storma, den som skapade tvivel och fick henne att ifrågasätta sig själv och allt hon någonsin hade trott på, eller ville tro på. Han var allt det som gjorde henne illa, som fick henne att sluta tro.

Tobias var också den som fick henne att känna fysisk smärta bara genom att se in i hans ögon.

Den typen av smärta som är så god att den gör ont, den som förgör och ger näring på samma gång.

Den typen av smärta som inte går att förklara, den måste kännas.

Den typen av smärta som måste upplevas för att man ska förstå att den kan vara lika sann som tryggheten.

Passionen.

Hon hatade den. Älskade den. Honom, allt de hade. Saknade allt det som saknades i deras liv. Allt det som inte fanns mittemellan, saknade det utan att veta vad det var.

Hon lade en hand över sin mage, rörde fingrarna
över täcket och tänkte att det bara kunde bli på ett sätt.

*

Johan såg på Susanne och önskade att hon inte var inblandad i det här fallet. Övervägde möjligheten att låta henne förhöras av någon annan, men avbröts mitt i tankemeningen av att hon plötsligt började prata.

”Jag har ju sagt att jag inte tänker vara delaktig i det här.”

”Det är du redan, vare sig du vill eller inte.”

”Jag ringde bara ett samtal, du kan inte straffa mig för det.”

”Tänker jag inte göra heller, jag vill bara veta mer om vad som hände när Tobias kom hem till dig och du ringde till SOS alarm. Bara det. Berätta bara det för mig så kan du gå sedan.”

Hon såg på honom några sekunder och sedan rakt in i väggen till vänster. Johan stirrade på en hårnål nedanför hennes högra öra som höll på att glida ur frisyren.

Susanne såg bort, orkade inte med hans dömande blick. Hon kände det, att han inte tyckte om henne. Skit samma, hon tyckte inte om honom heller.

Han satt där i sin jävla kavaj och trodde att han var bättre än henne, men vad fan, vad visste han om livet, på

riktigt? Sitta här inne och prata med folk hela dagarna, det var inte vad hon kallade liv.

Susanne tog hand om sig själv, det var hon bra på, fanns liksom ingen annan jävel som tog hand om henne.

Han ville att hon skulle sitta här inne och prata om sina pojkar, sina, ja. För en pappa som är hemma några veckor per år, det är ingen pappa.

Det sved i både bröstorg och ögon när hon tänkte på hur jävla rätt de fick hemma i byn. Satt väl med sina satans bingobrickor och stämplade för varje tabbe hon gjorde, för varje dag som Tomas inte var hemma med henne och pojkarna. För varje dag som hon fick intryckt i ansiktet av sin egen spegelbild att hon aldrig blev det där hon skulle bli i Stockholm. Att hon aldrig blev något.

*

”Sara har inte mått så bra.”

Johan tömde sin kaffekopp och såg på Tobias som satt avslappnad i stolen mitt emot honom. Inte hysteriskt svettandes som tidigare.

Tobias hoppades att inte Johan såg hans oro. Han saknade henne. Kunde känna hennes doft ibland, hon satt liksom fast på hans hud.

”Jaha?”

”Hon är med barn.”

Tobias hjärta hoppade över ett slag, brände till, och han drog instinktivt upp en hand mot hjärtat.

”Åh fy fan.”

”Fy fan? Är det allt du kan säga?”

”Vad ska jag säga? Beklagat att brorsan är död så att ungen blir utan farsa?”

”Det kanske är ditt.”

”Mitt?”

Han bytte ställning i stolen, flyttade ut ett ben som plötsligt började darra.

”Ni har varit med varandra.”

”Men det är ju flera år sedan!”

”Ja visst ja. Jag tycks glömma bort det hela tiden. Jag undrar varför.”

Tobias sade ingenting, försökte hålla sin puls lugn. Sara var med barn, det måste vara hans, måste.

Han var omtumlad, ville prata med Sara, men han visste inte hur, det var inte ens någon idé att fråga, de skulle säga nej direkt i det här läget. Han måste lösa det, måste få kontroll igen. Han hade inte räknat med den här reaktionen, det hade aldrig varit på tal, han hade aldrig sett sig som pappa, aldrig sett sig som någonting.

Han hade bara haft ett mål, bara utföra ett uppdrag för att få lugn och ro inuti.

”Jag förstår inte varför du berättar det här, jag bryr mig inte om den där tjejen. Jag menar det, hon är sjuk i huvudet, och jag vet inte vad hon har sagt om mig och barn, men det är *inte* mitt.”

”Du är mån om att ha kontroll va?”

”Ja, vad menar du? Klart man ska ha kontroll, man måste se till att saker blir som man vill ha det. Om det inte funkar så måste man ta kommandot, ta över och se till att det blir bra, att det löser sig. Men det vet väl du lika bra som jag?”

Utvecklingssamtal, det första i en vanlig kommunal skola. Den skolan han fick börja i efter att terapiskolan ansåg sig ha behandlat färdigt Tobias efter fyra terminer. Då borde han kunna sitta still och arbeta, lyssna på lärare och andra elever, säga tack och varsågod, inte snåla på komplimanger, vara hjälpsam, empatisk samt slutat med att elda upp saker.

Nu satt Tobias på ena sidan av bordet, mamman på kortsidan till höger, klassläraren och rektorn mittemot. Rektorn harklade sig, bläddrade i sina papper och vände sig mot Susanne.

”Det har varit rörigt ett bra tag nu...”

Han vände sig mot läraren.

”Har du något positivt att säga om Tobias på dagens möte?”

Läraren rev runt bland sina papper, slog ut med armarna och lutade sig dramatiskt bakåt i stolen.

”Nej, det finns inget positivt att säga om Tobias, tyvärr, men det finns *ingenting*.”

Tobias ryckte till, svalde snabbt och tänkte säga något men kom av sig. Höll tillbaka sina tårar. Susanne stirrade med höjda ögonbryn på läraren.

”Ingenting?” frågade hon vänd mot Tobias som tittade ut genom fönstret. Hon såg på läraren igen som skakade på huvudet.

”Nej, ingenting. Han gör *absolut* ingenting på lektionerna. Jo förresten, han stör alla andra, det gör han.”

Tobias stirrade på honom.

Räknade till tre, fyra och sju och tio, tänkte att han skulle resa sig på femton och välta bordet i knäet på läraren, skrika fula ord och slå igen dörren så att rutan gick sönder. Sedan skulle han sticka långt bort och aldrig, aldrig, *aldrig* komma tillbaka igen. Aldrig.

”Vad har du att säga om det Tobias?” frågade rektorn med uppgiven min. Stämmer det som han säger, att du inte jobbar?”

”Nej.”

”Nej? Det stämmer inte? Du menar alltså att Konrad sitter och ljuger?”

”Nej, jag säger inte att han ljuger, men det stämmer inte att jag inte jobbar. Jag jobbar visst, och Karin på matten sa att jag jobbade jättebra idag.”

”Men du stör på alla andra lektioner?”

”Nej, inte på bilden till exempel.”

”Det är inte vad bildläraren säger”, sa Konrad med eftertryck och lutade sig fram över bordet mot Tobias.

”Hon säger att du inte har ritat någonting överhuvudtaget sedan terminen började.”

”Va? Det är inte sant, jag har visst ritat!”

”Så du menar att hon ljuger? Vet du, det tror inte jag. Jag tror att *du* ljuger Tobias, jag tror att du ljuger *hela* tiden. Jag tror inte på något som du säger, inte ett smack!”

”Schysst” sa Tobias lågt och försökte svälja gråten. Det gick inte.

Tårarna pressade sig fram och fick honom att känna sig liten och ensam. Naken.

Susanne tappade ansiktet fullständigt. Hon förstod att det inte var så här ett utvecklingssamtal gick till i en vanlig skola, hon förstod också att det här var en form av pennalism som hon bevittnade. Hon var handlingsförlamad. Förvirrad. Men visst borde de ju veta vad de pratade om? *De* jobbade ju i skolan, inte Susanne. Hon vände sig mot Tobias, såg tårarna på hans kinder och blev arg.

”Sluta nu Tobben! Du har gjort bort dig och de talar om det, det är bara det allt handlar om! Gör som lärarna säger bara, så blir det bra, fattar du?”

Tobias såg inte på henne, inte på någon, han hade tagit en paus. Orkade inte lyssna längre, och så hon också, mamma som tog skolans parti, fy fan.

Tobias klev ut fyrtio minuter senare med ett åtgärdsprogram i ena handen. Han hörde de vuxna prata lågmält när han tog trapporna ner i några få steg.

Susanne kom ikapp honom efter en stund.

”Vad surar du för? För att de sa sanningen?” Hon skakade fram en cigg ur paketet och tände den i skydd bakom den andra handen.

”Du ska vara på min sida!”

Tårarna igen. Bara kom och kom.

”Sida?”

Hon blåste ut röken och tog tag i hans jacka.

”Om du bara slutar uppföra dig som en jävla idiot i skolan skulle det inte finnas några problem, eller hur? Sluta tyck synd om dig själv, ingen annan gör det!”

”Fy fan för dig!”

Han släppte ut gråten, ylade.

”Lägg av för fan, du är ju pinsam!”

”Lägg av själv!”

”Passa dig du, det säger jag bara” fräste hon och smällde till honom över ena armen.

”Annars vad då, passa mig annars *vad då?*”

*

Tobias stod i sanden och stirrade in i huset på Joakim. På sin storebror.

I det här huset hade de lekt en gång, han kunde bara inte minnas när de slutade. Han kunde inte heller minnas när de började.

Joakim gick runt där inne i ett märkligt ljus från en ficklampa som han hade ställt i ett fönster. Den lös rakt upp i taket. Tobias gick runt huset och öppnade dörren. Joakim vände sig om, mötte Tobias blick och såg sammanbiten ut.

”Hej.”

Tobias nickade till svar och drog igen dörren bakom sig. Joakim såg ut genom fönstret igen, ner i golvet och runt på väggarna.

”Vi hade en del kul här inne.”

”Jaså? Det kommer jag inte ihåg.”

”Inte?”

”Nej.”

”Och ändå bad du mig komma hit. Varför?”

”Jag ville prata med dig.”

Joakim körde ner händerna i jeansfickorna, rynkade på ögonbrynen och tog ett steg mot Tobias.

”Om vad då?”

Tobias såg på honom och kunde inte kontrollera sin ilska längre, sin känsla av att vara den som aldrig fick något, den som alltid ifrågasattes och fick stå utanför allting, det var hans fel, det var Joakims fel, men nu skulle Tobias fixa det, se till att det inte fanns någon etta eller tvåa, nu skulle han se till att det bara fanns en.

Joakim skulle bort, nu.

Nu.

Tobias tog några kliv fram till Joakim. Efter ett lyfte han högerarmen, knöt näven och efter två hade han samlat all kraft, efter tre slog han Joakim rakt i ansiktet.

Han hörde näsbenet slås av, följde Joakims kropp som föll bakåt mot väggen. Stod lutad över honom med en hand runt hans hals och slog honom tills han hörde kindbenet ge med sig. Han stannade upp med handen svävande i luften framför Joakims ansikte. Backade, kände en strålande smärta från sin hand och skakade den i luften några gånger.

Joakim stönade där han låg. Försökte resa sig några gånger men föll bakåt. Han hasade sig bakåt mot väggen och fick upp huvudet så att han kunde se på Tobias. Han hostade och höjde en arm, pekade på honom.

”Jag har ju sagt det hela tiden... du är fan inte klok.”

Tobias skakade på huvudet, svalde och drog ett djupt andetag. Ingen återvändo, måste få bort honom, rensa bort det som störde. Han tog fram fällkniven som han alltid bar med sig, fällde upp den samtidigt som han svängde ut armen och sekunden senare tryckte han in tio centimeter rent stål i halsen på Joakim.

Tobias såg att Joakim var rädd nu. Att det som en gång funnits mellan dem för alltid var borta, att deras broderskap inte fanns längre. Att *de* inte fanns.

Joakim stirrade på honom, andades stötvis, och hostade blod.

Då öppnades dörren bakom Tobias och Sara klev in, såg Joakim och allt blod, höll för munnen med en hand, stirrade på Tobias som fortfarande stod med kniven i handen, och på Joakim som kämpade för att få luft. Hon gjorde en ansats till att springa fram till Joakim, men Tobias stoppade henne genom att slå till henne i ansiktet.

Sara vacklade in i väggen, började sakta gå längs med den, bort mot Joakim. Underläppen darrade och ögonen rann. Hon blödde ur ena näsborren.

”Stanna där!”

Tobias röst var skrovlig, full med gråt.

Hon vågade inte släppa Tobias blick, vågade inte titta bort. Aldrig mer titta bort.

Joakim låg på golvet med benen utsträckta framför sig. Armarna låg vid hans sidor, halsen var mörk av allt blod och han hade svårt att hålla still huvudet. Det skakade och ryckte om vartannat, levde själv nu. För varje hjärtslag tömdes han lite mer. Ögonen var uppspärade.

”Jag kan... inte.”

Han andades ut och en röd sörja bubblade ur hans mun.

Tobias tog två kliv fram och sparkade tystnad och stillhet i honom.

Sara skrek rakt ut och kastade sig mot Tobias, rev efter hans ansikte för att stoppa honom och han vände sig om och grep tag om hennes hals med båda händerna och kastade henne rakt över rummet. Hon landade mot fönstret

som krossades, och hon föll ihop på golvet. Tobias var framme hos henne, lyfte upp henne med två händer i tröjan, höll henne framför sig. Hennes händer över hans.

”Nu går du härifrån, fattar du? Du går härifrån och du har aldrig varit här.”

Hennes läpp hade spruckit och hon blödde kraftigt från näsan. Hon nickade.

Tobias lyfte henne lite till.

”Du går hem nu och du har inte sett något. Är vi överens?”

Hon nickade.

”Är vi överens?!”

Tobias skakade henne.

”Jag har inte sett något... jag går hem... har inte sett något.”

Hon frustade mer än grät, hade svårt att prata eftersom Tobias händer tryckte mot hennes hals.

”Bra.”

Han släppte henne och pekade på dörren. Hon gick ostadigt dit med axlarna vid öronen och paniken studsande innanför pannbenet. Hon ville springa men kroppen ville inte. Sara stannade i dörröppningen och såg på Joakim.

”Stick nu!”

Tobias tog ett kliv mot henne med utfällda armar och hon gick ut i mörkret.

Han vände sig mot kroppen på golvet. Gick fram och ställde sig och stirrade ner på den.

Ögonen var stilla men det rann blod från halsen ner på golvet. Tobias satte sig på huk, lade ner kniven på golvet och tog en av Joakims händer mellan sina egna. Tryckte

den mot sin panna, och svor högt. Tappade taget om handen, eller släppte han den, som han hade släppt allting annat i livet?

Han tog kniven och ställde sig upp. Andades sakta. Fällde ihop kniven och stoppade den i jackan. Gnuggade sig i ansiktet med båda händerna, slog sig själv på kinderna för att fokusera, men han kunde inte, det här var inte vad han hade planerat. Det var inte så här det skulle bli. Han hade planerat det här, han skulle få Joakim att må dåligt, han skulle få känna sig ensam.

Tobias skulle binda fast Joakim inne i huset och tvinga honom se på när han tog Sara, när han visade hur man gjorde det på riktigt, det var planen. Han skulle göra honom illa, visa hur det kändes när man blir berövad på det enda man någonsin litat och trott på.

Tobias ville presentera honom för misstron, utanförskapet och paniken. Han skakade på huvudet.

Jävla, jävla, helvetes Joakim.

Han grät nu, stod en lång stund och såg på Joakim, han som alltid skulle vara beviset för det han själv inte var. Tobias öppnade dörren och gick ut i vinden. Såg sig om en gång och började sedan gå.

Han föll handlöst, landade hårt ner i sanden. Orkade inte springa längre, inte fly, ingenting. Andetagen sved i halsen, han försökte rulla över på sidan men kom bara halvvägs. Han låg med ena örat ner i sanden och armarna följde hans kropp. En kropp som skakade av köld och ansträngning.

Ingenting hade varit meningen, han ville bara

prata, han hade *behövt* prata, försökt få honom att lyssna, bara det. Visa honom vem som hade makten nu.

Det värkte i hans händer. Smärtan gjorde det omöjligt att ens lyfta dem och inspektera skadorna.

Måste bara vila en stund.

Måste ligga på rygg och andas, vila, komma på vad han skulle göra.

Han samlade kraft och kom runt hela vägen.

Såg rakt ut, rakt upp i himlen men möttes av ett kompakt mörker. Vågorna slog hårt och han önskade att det fanns kraft över till att hålla för öronen.

Han blundade. Ville ligga kvar här och försvinna med vinden, bara blåsa bort och lösas upp.

Joakims kropp dök upp framför honom hela tiden. Han gnuggade sig i ögonen för att mota bort bilderna och lukten av blod, metall och lukten av något sött.

Han hade sett död ut. Ögon som såg bort, en kroppen som öppnats och tömts på innehåll.

Tobias skrek ut i mörkret, kom upp på armbågarna, såg bort mot det lilla huset som skymtade vitt i månljuset långt där borta. Han kanske inte var död. Han kanske bara hade svimmat av.

Vad skulle han säga till mamma?

Han måste ha hjälp, måste skaffa dit hjälp. Han kom upp på knä och började känna efter i sina fickor. Började leta efter sin mobil. Han måste få hit hjälp, en ambulans som kunde fixa allting. Som skulle rädda honom. Dem.

Rädda mig, tänkte han och slog 112. Tre signaler gick fram innan någon svarade.

”SOS alarm, vad är det som har hänt?”

”Ni måste hjälpa mig!”

”Vad är det som har hänt?”

“Min... jag tror...han är död.”

“Är det någon som är död? Var är du någonstans?”

”På stranden...han blöder jättemycket.”

”Är du skadad?”

”Skicka en ambulans.”

”Vad heter du ?”

”Tobias. Skicka en ambulans.”

”Okej Tobias, ambulansen...”

”Jag tror att jag... jag tror att han är död.”

”Vem då?”

”Min bror... Joakim.”

“Jag skickar en ambulans på en gång, häng kvar i luren Tobias.”

“Han är... han ligger i stenhuset på strandpromenaden.”

Tobias hade kommit upp på fötterna nu, stapplade fram över sanddynerna, snubblade, föll ner på knä, tog sig upp och fortsatte. Han måste skynda sig nu. Måste gå hem till mamma. Han måste prata med mamma.

“Är du kvar Tobias? En bil är på väg.

“Och Sara. Sara Bergman också.”

“Sara Bergman, vem är det? Är du kvar? Hallå?”

Han försökte hålla i telefonen men tappade den och det blev mörkt. Den måste ha landat med skärmen ner i sanden. Han såg den inte, hörde bara kvinnans röst svagt som försvann långt bort i vågornas brakande.

Han var trött. Föll ner på knä, på sidan och sedan

på rygg. Låg där, med armarna utsträcka åt varsitt håll.
Precis som när han var liten, när han gjorde snöänglar.
Och när han låg i sanden där havet var alldeles blått.

Precis som då.

Tobias ringde på dörren, såg hennes chockade min när han höll fram sina blodiga händer mot henne.

”Vad har du gjort?”

Susanne backade in i lägenheten, backade bort från honom, som om han bar på en smittsam sjukdom. Som om han skulle självantända vilken sekund som helst. Som om hon aldrig hade sett honom förut.

Han skakade bara på huvudet och gick efter henne, ville luta sitt huvud mot henne axel, bröstkorg, bli omfamnad och vaggad.

Han ville vara liten.

Han ville att hon skulle ta hand om honom. Säga att det skulle gå över, att det bara var en dröm, en ful, ond dröm som han skulle ha glömt bort imorgon.

Hon gjorde inte det, hon backade undan med darrande underläpp, bad honom att stanna, att inte gå efter.

”Mamma...”

Han gick ner på knä, tog emot sig med en hand och lämnade blodiga avtryck i parketten.

”Vad har du *gjort*?”

”Mamma, förlåt. Förlåt. Jag skulle bara... prata med honom.”

Han drog med en hand under näsan och fick röda fläckar i ansiktet.

”Med vem, *vem* skulle du prata med?”

Tobias såg på henne, såg att hon inte förstod. Att hon aldrig skulle förstå det här. Han såg ner på sina händer, försökte torka av dem mot byxorna.

Blodet hade torkat in i hans handflator, krupit in under hans naglar och fastnat överallt.

”Jag har dödat Joakim mamma. Förlåt. Men nu är jag nummer ett.”

Han höll fram sina händer mot henne.

Susanne andades in häftigt. Sträckte ut en hand och lyfte telefonluren från bordet bredvid henne och slog 112.

”SOS alarm.”

”Hallå?”

”SOS alarm, vad är det som har hänt?”

”Ni måste komma hit och hämta honom... han...har...han behöver hjälp. Han har...”

”Vad?”

”Tobben har dödat honom... Han har...blod här. I mitt hem.”

”Är Tobben där, hos dig nu?”

”Ja. Han har... blod på händerna. Han... gråter. Han...”

”Vad heter du?”

”Susanne. Ni måste ta bort honom.”

”Okej Susanne, en bil är på väg. Jag pratar med dig tills bilen är där, det tar bara några minuter. Det kommer en polisbil också.”

”Mm.”

”Vem är det som är död Susanne?”

”Min son.”

”Din son? Är han där hos dig?”

”Nej. Bara Tobben.”

”Vem är Tobben?”

”Han är...det är min andra son. Nummer två.”

”Var är Joakim någonstans?”

”Jag vet inte. Tobben har... när kommer ni? Jag kan inte vara kvar här, jag måste gå härifrån. Han har Joakims bl... han har Joakims blod på sig, förstår du? Jag kan inte vara här med honom! Skynda er!”

Tobias satt på golvet med benen brett isär. Armarna vilade på hans lår, huvudet hängde ner mot bröstkorgen, han orkade inte lyfta det, orkade inte vara rakryggad, orkade inte stå upp inför henne och vara stark. Det gick inte längre.

Susanne stod med ryggen mot väggen, telefonluren mot örat och blicken fäst på honom. Hon såg ner på honom, blicken var galen, den var vit och den ville inte ha honom. Han föll åt sidan.

Det var nog nu.

*

”Du ville prata med mig?”

Johan vände upp en tom sida i blocket och satte sig tillrätta, och tryckte på play på bandspelaren. Sara snöt sig i en näsduk hon hade haft med sig in.

Hon nickade till svar.

”Och du mår bättre ser jag, det var väl bra.”

Han skrev något igen, kollade sin armbandsklocka och log mot henne.

”Vad vill du säga då?”

Sara harklade sig, tog ett djupt andetag och såg ner i bordet när hon talade.

”Den där kvällen på stranden. Jag var där. Jag var där när han... när Joakim dog. När Tobias slog ihjäl honom.”

Hon lyfte blicken, såg på Johan och grät, sträckte fram en hand över bordet och han tog den.

Kramade den.

Nickade sakta, vågade inte säga något nu som kanske skulle göra att hon slöt sig igen, att hon inte vågade berätta allt.

”Han... han låg på golvet när jag kom in i huset och det... det var så mycket blod. Tobias hade en kniv. Han hade huggit honom med en... kniv.”

Hon hade svårt att prata nu, stakade sig och snöt sig om vartannat, men hon släppte inte Johans hand.

”Jag ville gå dit, till Joakim, men Tobias slog mig i ansiktet så att jag ramlade omkull. Han skrek åt mig att jag inte fick gå fram, att jag skulle stanna. Joakim fick ingen luft, han...det kom massor av blod från halsen, som en... Det liksom pumpade ut.”

Johan hade puls nu, var torr i munnen och full av skräckblandad förtjusning över det som hon berättade.

”Tobias sparkade honom tills han dog. Sparkade, förstår du? ”

Johan nickade bara.

”Han skrek åt mig att jag inte hade varit där, att jag bara skulle gå därifrån och säga att jag inte hade varit där. Men jag var det. Och jag kunde inte stoppa Tobias, kunde inte rädda Joakim.”

”Ville du det, rädda honom?”

”Ja, det är klart! Vad är det för fråga?”

”En fråga bara, den är viktig.”

”Jag ville rädda honom. Jag försökte stoppa Tobias, men han var... han var galen. Han var bara galen.”

”Vart gick du?”

”Hem till mig. Jag visste inte vad jag skulle göra, jag gick hem och tvättade mig, och sedan somnade jag på soffan. Jag vaknade av att polisen ringde på dörren. Sara släppte Johans hand och snöt sig ordentligt.

”Det känns bra att du vet. Att jag har berättat.”

”Vad fick dig att bestämma dig för att berätta?”

”Barnet.”

Nya tårar.

Hon satte håret bakom öronen.

"Jag måste göra något."

"Vad menar du?"

"Jag måste tänka på mig och barnet nu."

"Det låter bra Sara."

Hon var tyst en stund, såg ner i bordet, på sina händer, fixade med håret igen och Johan bara iakttog. Väntade in henne.

"Så... vad händer nu?"

"Med..?"

"Med mig. Med Tobias."

"Ja..."

Han harklade sig.

"Det är så här Sara, att Tobias nekar till att han var i huset när Joakim dog."

Hon såg på honom, lade huvudet lite sned, lyssnade väldigt noga.

"Jaha?"

"Ja, han nekar till det mesta faktiskt."

"Till det mesta? Vilket då?"

"Han nekar till att han känner dig överhuvudtaget."

"Vad... menar du?"

Det kändes som om det rann isvatten över hennes rygg.

Håret på armarna ställde sig rakt ut.

"Vad då? Att han inte känner mig? Har han sagt det? Att han inte känner mig?"

Sara darrade nu.

Ställde sig upp och började gå omkring.

Vakten vid dörren lät henne vara efter Johans tecken om att låta henne vara.

"Jag fattar inte... vad menar du? Kan du förklara

vad du menar?”

”Tobias har, under alla förhör, nekat till att ni två har haft ett förhållande.”

”Vad? Nej...nej, jag fattar inte. Vi har ju träffats nästan varje dag i flera år, i *flera år!* Jag har ju berättat för dig, eller hur, jag har ju berättat *allt* för dig, precis allt!”

”Och Tobias förnekar allt utom att ni träffades hemma hos deras mamma när hon fyllde år.”

Hon stod stilla nu, med händerna framför sin mun. Stoppade in en knoge i munnen och skrek.

Gungade fram och tillbaka på samma plats.

Johan bad vakten att flytta Sara till bordet, och han tog henne varsamt om axlarna och föste henne mot stolen och hon satte sig.

Hon tystnade och såg på Johan.

”Jag fattar inte det här. Varför gör han så här?”

”Jag tror att han vill rädda sig själv.”

”Jag har... gjort allt för honom. Allt. Hur kan han...”

”Sara?”

Hon svarade inte. Bara satt där med ett livs gråt forsande nerför kinderna.

Han ville luta sig fram över bordet och torka rent hennes ansikte, städa bort allt som hänt henne senaste åren, allt som hänt efter att hon träffade Tobias.

”Jag vill gå till min cell nu.”

Blicken fortfarande någon annanstans.

Johan nickade och såg på henne.

”Självklart. Det är klart att du ska gå.”

Sara såg förbi Johan och något dog inuti, han såg det. Det var som om han precis hade blåst ut ett ljus, och det skrämde honom.

*

”Du har redan hört bandet från larmcentralen, varför måste jag berätta allt igen?”

Susanne såg trotsigt på honom.

”För att jag vill höra *din* historia Susanne. Förstår du? Ingen som avbryter, ingen som ifrågasätter eller säger emot. Bara berätta din syn på saken.”

Han sträckte sig efter termoserna och hällde upp kaffe i två koppar. Den ena sköt han fram till Susanne. Den andra tog han själv.

Hon tog koppen och höll den mellan två händer, blåste först och drack sedan. En liten klunk först, och en till.

”Vad vill du veta?”

”Vad sade Tobias till dig när han kom hem till dig? När han var blodig. Vad sa han?”

Han försökte se på henne utan att vika av. Han bestämde sig för att stå ut i fyra sekunder, lagom länge för henne att känna sig tryggare med honom.

En. Två. Tre. Fyra.

Han såg ner i sin kaffekopp.

”Han sade att han hade dödat Joakim. Han sade förlåt. Han sade att han var nummer ett nu.”

Hon lyfte koppen igen.

”Nummer ett?”

”Nummer ett.”

”Vad menade han med det?”

”Joakim var nummer ett eftersom han föddes först, och Tobias nummer två. Kunde ju aldrig bli något annat eftersom Joakim föddes först.”

”Så han tog bort nummer ett för att ... då förstår jag.”

”Vet du... jag är inte förvånad över det här.”

”Inte?”

”Det enda som förvånar mig är att det var Joakim. Jag trodde att han avgudade honom.”

”Men de umgicks inte?”

”Nej.”

”Du trodde att han skulle ha ihjäl någon annan?”

”Ja. Vem som helst. Det var sådan han var. Arg. Förbannad.”

”Hade han alltid varit det?”

”Jag tror det. Så länge jag kan minnas. Föddes så.”

”Nja, det tror jag inte att någon gör, vi formas nog under livet.”

”Du menar att det är mitt fel?”

Han höjde på ögonbrynen.

”Nej, det sade jag väl inte?”

”Det lät så.”

Hon ställde ner kaffekoppen och sköt över den till Johan.

”Det var inte så jag menade i alla fall.”

Han kände den nu, den osynliga väggen som reste sig mellan dem. Han visste inte hur han skulle bromsa, hur han skulle få den att vända och försvinna ner i ingenting

igen. Han såg att den var uppe och han lutade sig tillbaka i stolen. Det var bara att köra nu.

Chansa helt vilt.

”Du träffade Sara förstår jag?”

”Ibland.”

”Kom ni överens?”

”Hon var snäll. Joakim var glad.”

”Och Tobias, brukade han vara med när ni träffades?”

”När vi träffades? Du får det att låta som att varje söndag var en familjesöndag.”

”Var det inte så?”

”Nej. Vi sågs inte ofta. De hade sina liv och jag mitt. Förresten så tror jag inte att Tobias kände Sara. De träffades bara en gång, på min födelsedag.”

”Har Tobias sagt det?”

”Sagt och sagt, jag var ju själv där.”

”Men det stämmer inte. De kände varandra.”

”Gjorde de? Hur då menar du?”

”De hade ett förhållande i flera år.”

Susanne blängde på honom, funderade på om han var dum på riktigt eller bara jävlades.

”Vad då i flera år? Hon bodde ju ihop med Joakim.”

”Hon levde dubbelt.”

”Äh! Nu får du sluta! Varför säger du så där?”

”För att det är sant. Hon flyttade in med Joakim för att Tobias bad henne. För att Tobias ville såra Joakim.”

”Jag fattar inte vad du säger.”

”Det är enkelt.”

”Det är sjukt!”

”Ja, så kan man säga. Men faktum är att Sara och Tobias hade ett förhållande i flera år, ett förhållande där han hotade och skrämde Sara till att göra saker för att på sikt kunna göra illa Joakim.”

Susannes ansikte var slappt. Hennes ögon var vattninga, men hon grät inte.

”Jag förstår inte varför du berättar det här för mig.”

”Jag tänkte att det kunde vara bra för dig att veta sanningen.”

”Tror du att det kommer att förändra någonting?”

”Jag vet inte. Vill du att något ska förändras?”

”Det spelar ingen roll. Allt är redan borta. Alla är borta.”

”Sara är kvar.”

”Den...horan.”

”Hon är gravid.”

Susanne andades in häftigt. Såg riktigt chockad ut.

”Men... då är det...är det Joakims?”

”Jag vet inte.”

”Så det där med att alla är borta stämmer inte.

Tobias kommer att åtalas för mord på Joakim och jag ser inga som helst förmildrande omständigheter.”

”Och...och Sara?”

”Jag vet inte. Hon är till mångt och mycket ett offer i mina ögon, men det står ord mot ord. Hon försökte hjälpa Joakim, det ska du veta. Hon försökte nå fram till honom, men Tobias hindrade henne. Susanne, hon försökte hjälpa honom.”

Hon nickade sakta men kunde inte prata, inte nu, då skulle hon svämma över.

*

Sara låg på rygg på britsen i cellen. Hon hade öppna ögon men såg ingenting och tänkte att det var så här hon hade levt sitt liv med Tobias.

Hon hade inte sett någonting, inte fattat någonting, bara levt ett liv som på något sätt hade fått näring ur en passion tillsammans med en man som hon kanske inte ens kände.

Sara hade gråtit i flera timmar, nu kom det inga tårar längre. Hon gav ifrån sig heta ljud, som små ylanden.

Hon försökte rannsaka sig själv och hade letat efter tecken hos Tobias, saker mer uppenbara än de hon hade sett, känt och upplevt.

Tankarna yrde omkring henne, och hon hörde Joakims sista andetag, kände lukten av hans liv som rann ut över golvet i huset vid havet. Undrade hur han skulle ha varit som pappa, om det kanske hade varit räddningen för dem.

Undrade hur hon skulle kunna se sitt barn i ögonen, och Susanne...nej. Hon kunde inte göra det här.

Vad hon än gjorde under resten av sitt liv skulle hon aldrig komma ifrån det här.

Sara hade inte sett Tobias på flera dagar och ändå, hon kunde känna honom på sina läppar, om hon blundade fanns han inuti. Hon bara brann hela tiden.

Det gick inte att förlåta.

Hon var som en skalbagge på rygg. Borta men ändå inte. Oförmögen att ta sig runt på egen hand. Hon kunde skrika sig hes, men ingen skulle hjälpa henne. Det här var hennes verk, hon fick ta sig ur det själv.

Hon hade sett Joakim dö på grund av henne. Det var ett minne hon skulle tvingas bära med sig resten av livet.

Sara satte sig upp och drog bort filten. Ställde sig på knä framför britsen och knäppte händerna.

”Joakim, förlåt mig, för allt jag har gjort och det jag ska göra.”

Hon ställde sig upp igen, drog av sig sin T-shirt och bet i den, fick loss en kant som hon rev vidare på. När hon fått loss en lång bit lade hon den på britsen och fortsatte genom att gnaga tills hon kunde dra loss mer tyg. Hon gjorde så tills hela T-shirten var en hög med remsor.

Sara satte sig ner och började knyta ihop remsorna med små, små dubbelknutar i varje ände.

Hon satte sig nedanför handfatet och knöt fast ena änden runt kranen. Hon lade den andra änden runt sin hals och knöt den hårt, så hårt att hon fick svårt att andas, att svälja och var tvungen att tänka på Joakim för att lugna sig. Sedan bestämde hon sig bara för att sluta vara med, för att ta sitt ansvar.

Hon löste det själv.

*

Johan slog igen dörren till sitt kontor. Skickade en pappersbunt i golvet.

”Fan!”

Händerna i sidorna, gick fram och tillbaka, sparkade till en stol och slog ner en bordslampa.

”FAN!”

Han satte sig ner med armbågarna på knäna, händerna i håret, stirrade ner i golvet. Det fick fan inte vara sant, det måste vara ett skämt, det måste vara fel person, så hade han tänkt när han informerades den morgonen.

Sara Bergman hittades hängd i sin cell klockan 06.00 samma morgon.

Det var som att få en smäll, så kändes det. En tegelsten rakt i ansiktet. Han begärde att få se henne, måste få det bekräftat av sig själv, litade inte på någon annan just nu.

Han nickade och lakandet lyftes bort och där låg hon. Död. Hon hade gett upp.

Han fylldes av en vrede som inte var hälsosam och tog en lång promenad innan han kunde prata med någon igen. Trots det exploderade han nu när han lyssnade igenom bandet från inspelning av Saras sista förhör.

"Ville du det, rädda honom?"

"Ja, det är klart! Vad är det för fråga?"

"En fråga bara, den är viktig."

"Jag ville rädda honom. Jag försökte stoppa Tobias, men han var... han var galen. Han var bara galen."

Johan stängde av bandspelaren och satte sig ner. Han måste se till att den där mannen aldrig kom ut igen.

En timme senare satt han mitt emot Tobias och stod emot lusten att slå in tänderna på honom.

"Sovit gott? Kaffe?"

Han hällde upp utan att vänta på svar och Tobias tog emot koppen utan att säga något. Han såg avvaktande på Johan.

Något var förändrat.

"Igår berättade Sara vad som hände i huset på stranden när Joakim dog."

"Vad menar du?"

"Hon berättade allt."

"Men hon var ju inte där, vad fan snackar du om? Joakim var död när jag kom dit."

"Hon har berättat."

"Ah, du menar att hon har berättat att hon dödade honom?"

"Nej, hon har berättat att du var där när hon kom dit, att du slog henne när hon försökte rädda Joakim och--"

"Vad är för jävla skitsnack!"

Johan ställde fram bandspelaren med en smäll. Stirrade på Tobias och tryckte igång bandet. Han reste sig upp och gick en bit bort från bordet, stod inte ut med att sitta mittemot honom.

Tobias såg på Johan, och på bandspelaren. Svalde. Flyttade sig lite i stolen, när Johans röst hördes i bandspelaren.

"Du ville prata med mig? Och du mår bättre ser jag, det var väl bra. Vad vill du säga då?"

"Den där kvällen på stranden. Jag var där. Jag var där när han... när Joakim dog. När Tobias slog ihjäl honom. Han... han låg på golvet när jag kom in i huset och det... det var så mycket blod. Tobias hade en kniv. Han hade huggit honom med en... kniv. Jag ville gå dit, till Joakim, men Tobias slog mig i ansiktet så att jag ramlade omkull. Han skrek åt mig att jag inte fick gå fram, att jag skulle stanna. Joakim fick ingen luft, han...det kom massor av blod från halsen, som en... Det liksom pumpade ut. Tobias sparkade honom tills han dog. Sparkade, förstår du? Han skrek åt mig att jag inte hade varit där, att jag bara skulle gå därifrån och säga att jag inte hade varit där. Men jag var det. Och jag kunde inte stoppa Tobias, kunde inte rädda Joakim."

"Ville du det, rädda honom?"

"Ja, det är klart! Vad är det för fråga?"

"En fråga bara, den är viktig."

"Jag ville rädda honom. Jag försökte stoppa Tobias, men han var... han var galen. Han var bara galen."

"Vart gick du?"

"Hem till mig. Jag visste inte vad jag skulle göra, jag gick hem och tvättade mig, och sedan somnade jag på soffan. Jag vaknade av att polisen ringde på dörren. Det känns bra att du vet. Att jag har berättat."

"Vad fick dig att bestämma dig för att berätta?"

"Barnet. Jag måste gör något."

"Vad menar du?"

"Jag måste tänka på mig och barnet nu."

"Det låter bra Sara."

"Så... vad händer nu?"

"Med..?"

"Med mig. Med Tobias."

"Ja... det är så här Sara, att Tobias nekar till att han var i huset när Joakim dog."

"Jaha?"

"Ja, han nekar till det mesta faktiskt."

"Till det mesta? Vilket då?"

"Han nekar till att han känner dig överhuvudtaget."

"Vad... menar du? Vad då? Att han inte känner mig? Har han sagt det? Att han inte känner mig? Jag fattar inte... vad menar du? Kan du förklara vad du menar?"

"Tobias har, under alla förhör, nekat till att ni två har haft ett förhållande."

"Vad? Nej...nej, jag fattar inte. Vi har ju träffats nästan varje dag i flera år, i flera år! Jag har ju berättat för dig, eller hur, jag har ju berättat allt för dig, precis allt!"

"Och Tobias förnekar allt utom att ni träffades hemma hos deras mamma när hon fyllde år."

Tobias ryckte till när Sara skrek på bandet. Han blinkade flera gånger, såg nyvaken ut. Johan kunde se att han var påverkad av det han hörde, hans panna var täckt med svettpärlor och han rörde ena benet under bordet hela tiden. Gungade på tårna.

”Jag fattar inte det här. Varför gör han så här?”

”Jag tror att han vill rädda sig själv.”

”Jag har... gjort allt för honom. Allt. Hur kan han...”

”Sara?”

”Jag vill gå till min cell nu.”

”Självklart. Det är klart att du ska gå.”

Johan stod kvar en stund och tittade på Tobias innan han sakta gick fram till bordet och stängde av bandspelaren. Han satte sig ner på stolen men sade ingenting. Bara lade händerna framför sig på bordet och väntade.

Tobias torkade sig i pannan med händerna och drog av dem mot byxorna.

”Var det allt? Det betyder ingenting.”

”Betyder det ingenting?”

”Hon snackar skit. Jag säger ju det! Ta hit henne så ska vi se om hon säger samma sak igen, gör det!”

Han flinade.

”Jag skulle gärna göra det, om det inte var för att hon hängde sig i sin cell i natt.”

Tobias stirrade på honom, öppnade munnen, men det kom inga ord, bara ett stönande och han nöp sig runt näsroten med två fingrar.

Han fick panik, ville skrika rakt ut men måste skydda sig, måste hålla ihop, inte tappa nu, inte tappa *nu*.

Hon hade lämnat honom, han fattade inte det här, de hade ju ett barn, de skulle få ett barn. Hon hade lämnat honom. Han svalde, tvingade bort lusten att gråta. Han skulle fan inte gråta över henne. Jävla hora.

Hon var som alla andra, alla gick, alla lämnade honom. Allt arbete var bortkastat, all tid han hade lagt ner på henne, på dem, på deras projekt, allt var borta. Hon var borta, Joakim var borta och hans barn var borta.

Han var ensam.

Han såg på Johan.

”Fy fan.”

”Ja, fy fan Tobias. Det var vad hon valde att göra istället för att leva med synen av en död Joakim på näthinnan. Din bror, Tobias. Din döda bror.”

Tobias skakade på huvudet åt Johans kommentar.

”Tror du på fullaste allvar att jag bryr mig?”

Han flinade och lutade sig tillbaka i stolen.

”Jag tror att du bryr dig som fan.”

”Gissa igen, din jävel!”

Epilog

”Du vet ingenting om hur det är att vara jag.”

Tobias sade det utan något försök till att övertyga.

”Och du vet ingenting om hur det är att vara jag.”

Deras blickar utmanade varandra.

Han, sonen, på en sida av bordet.

Hon, modern, på den andra.

Han rökte Marlboro, hon gula Blend. Klockan bakom henne tickade lågt.

”Jag fattar inte varför du kommer hit.”

Han drog ett djupt bloss, blåste ut röken genom näsan och fimpade cigaretten i sin kaffekopp.

Hon studerade honom sakta. Noga. Det mörkblonda håret var kortklippt och stöddigt. Det var nytt. Eller hade hon glömt? När hade hon varit här sist, tre månader sedan, så längesedan?

En bild av honom som liten pojke dök upp framför henne. Svävade i röken och försvann.

Han hade varit minst.

Och hon hade inte brytt sig.

Det sved i halsen.

Brände som efter en spy. Hon svalde hårt för att få bort klumpen av hela livet. Ett försök i att trycka undan skuldkänslorna som cirkulerade som frestade gamar.

Hon hade inte älskat honom.

*Mannen i stolen mitt emot hade varit pojke och
hon hade inte älskat honom.*

Hon ryckte till av hans röst.

”Blodsband betyder inte att man har ett ansvar, det är bara idioter som tror på det. Du har inget ansvar för mig längre, jag är vuxen och jag behöver inte dig, fattar du? Jag vill inte ha dig.”

Han såg tårarna i hennes ögon men det berörde honom inte. Han hade gått vidare.

”Snälla Tobben gör -”

”Jag heter Tobias.”

”Okej, *Tobias*, var inte så hård mot dig själv, det duger ingenting till. Förstår du inte, vi har bara varandra nu. Vi har bara varandra Tobias.”

”Vet du, en gång ville jag ha dig. Jag ville verkligen ha dig och jag *försökte* ha dig, men det fanns inte plats för mig. Och nu vill jag inte längre. Fatta det. Jag vill inte ha dig längre.”

”Du vet inte vad du säger.”

Hon rökte snabbt två bloss efter varandra och fimpade hårt i askkoppén. Glöden sprätte ut på bordet och hennes händer svepte ner den på golvet. Hon strök handflatorna mot varandra och korsade armarna över bröstet. Lät tårarna rinna fritt över kinderna. Svalde.

Tobias såg på henne.

”Kan du gå nu? Gå bara.”